

Nostalgie

Bij ons op kantoor, waar deadlines heilig zijn en efficiëntie de scepter zwaait. Maar ook een wereld waar marketing een steeds belangrijker rol speelt. En die marketing is de laatste jaren flink veranderd. Met deze blog wil ik jullie meenemen naar zomaar een dag op de marketingafdeling bij TOP.

Voor corona zat ik regelmatig in de auto en belde spontaan met mijn klanten. Het was heerlijk. Gewoon ik, de weg en de rustgevende stem van een klant aan de andere kant van de lijn. Hoe gaat het met je en hoe staat de zaak ervoor? Wat zijn je verwachtingen voor de komende tijd? Dat soort gesprekken. Het was een moment van verbinding, zelfs al was het tussen de stops door.

Nu lijkt bellen een uitstervend fenomeen. Als mijn telefoon gaat, is mijn instinctieve gedachte: wie is er overleden. Niet: oh gezellig, iemand wil even bijkletsen. Een telefoontje is geen gewoon communicatiemiddel meer. Het is een overval, je schrikt.

Nu wordt alles via Whatsapp gecommuniceerd. Waarbij je soms hoopt dat iemand niet online is. Want als er direct gereageerd wordt, beland je toch echt weer in een intensieve conversatie. Zijn we met z'n allen mensenschuw geworden. Of is de angst voor interactie een handicap. Intussen vullen de communicatielijnen bij ons op kantoor zich met eindeloze ketens berichten. Ik, als xennial, moest onlangs de communicatie weer oppakken vanaf juli 2023. Gelukkig kan dat allemaal, want in het digitale tijdperk geldt het devies: wat je niet kunt vastleggen, bestaat niet. We slaan miljoenen terrabytes aan foto's op waar niemand ooit nog naar omkijkt, maar geen mens durft te

verwijderen. We bewaren iedere e-mail die ooit verzonden is - voor het geval dat...

Het is als een eindeloze stroom informatie die de Cyberspace in wordt geslingerd en niemand die zelfs maar de moeite neemt om een vangnet op te zetten. Maar terwijl de communicatiestroom als een eindeloze waterval over ons heen dendert, begin ik langzaam maar zeker de waarde van de telefoon opnieuw te ontdekken. Misschien is het de leeftijd, misschien is het wijsheid of gewoon een nostalgische hunkering naar eenvoudiger tijden, maar ik begin weer meer te bellen. Niet om eindeloze conversaties te voeren, maar om echt contact te maken. Om iemand's stem te horen, om die directe connectie te voelen.

De Nederlandse app Breeze is handig op de tijdgeest ingesprongen met een offlinedating-concept, in de plaats van elkaar digitaal af te tasten via chatgesprekken.

In haar boek **ALONE TOGETHER: WHY WE EXPECT MORE FROM TECHNOLOGY AND LESS FROM EACH OTHER** beargumenteert de Amerikaanse sociologe Sherry Turkle dat waar technologie ons op nieuwe manieren verbindt, het ons paradoxaal genoeg isoleert en vervreemdt van echt menselijk contact. We moeten de waarde van connectie herontdekken, want in een maatschappij die als een opgevoerde hamster in een looprad rondjes rent, is het tijd om even af te stappen en elkaar weer echt te ontmoeten.

ALS MIJN TELEFOON GAAT, IS MIJN INSTINCTIEVE GEDACHTE: WIE IS ER OVERLEDEN. NIET: OH GEZELLIG, IEMAND WIL EVEN BIJKLETSÉN.

Dus ga eens een rondje lopen, in plaats van jezelf in een knoop te leggen door videobellen, je inbox op te schonen en ondertussen op Insta en Facebook te scrollen alsof je leven ervan afhangt. Pas dan kun je met volle aandacht luisteren. Echte conversatie begint namelijk niet met multitasken, maar gewoon met een simpel telefoontje. Ik zie net dat mijn vriendin een foto heeft geplaatst via social media, even kijken.

Liefs, Hetty